

Replik på Agneta Lejdhamres debattinlägg, "Dogmatiska påståenden hör inte hemma i gudstjänsten", KT nr 12/2017.

Agneta Lejdhamres inlägg var nog ett av de märkligaste jag läst på länge. Ett hopkok om bekännelse, faderskap och fortplantning i en osalig röra. Det gör mig inte längre varken förvånad eller provocerad, att Jesus Kristus försvunnit som centralgestalt i sammanhang där budskapet i Svenska kyrkan debatteras. Många präster anser sig tydligt inte längre tjäna Jesus - med ett klart missionsuppdrag - utan ser som sin uppgift att personligen ersätta Honom istället. Med alla olika egenskaper de anser sig själva besitta och förmågor till att "sticka ut", flödar fantasin kring att hitta på nya trostolkningar.

Jag förstår inte varför Lejdhamre helt enkelt inte bara lämnar Svenska kyrkan. Inget hindrar väl henne att starta ett nytt samfund med helt nya bekännelser och egna icke-dogmatiska uttryck. Övertygelsen om att dra folk till gudstjänst, genom ständigt fritt val av form och innehåll, verkar ju vara stark. Det måste till enklare budskap än gamla dogmer nuförtiden för deltagarna har ofta, enligt Lejdhamre, svårt att skilja mellan "allsmäktig" och "allfixare". Trons mysterium kan man lika gärna tuga om helt. Kanske för att det inte finns utryck för det alls i en materialistisk förutsägbar feministisk tolkningsmodell, full av egna dogmer och fastslagna trossatser, som Lejdhamre använder sig av.

Varför tror Lejdhamre, att jag som kristen gudstjänstbesökare utan problem att stämma in i trosbekännelsen, är intresserad av att behöva vara ofrivillig terapeut åt en kvinnlig präst som har problem att relatera till en allsmäktig fadersgestalt. Som dessutom, utifrån argumentationen i sin artikel, verkar ha blivit präst av just det skälet, jämte att få skriva in sina egna begränsade uppfattningar om mäns - inklusive Guds - tillkortakommanden i en ny trosbekännelse. Visst, jag är bara lekman och inte TD, men nog tycks mig Lejdhamres känslolösa formuleringar vara mer grundade i personliga besvikelser och hämndlystnad än i avancerade akademiska teologistudier. Kränkt känner jag mig inte, men däremot lätt irriterad över att ses så över axeln att jag förväntas gå på vad dumhet som helst - även om jag itutas att det är för alla kvinnors bästa.

För mig som kristen kvinna- vilket kan vara intressant i detta sammanhang - är en kärleksfull Fader alls inget hot eller problem. När den Allsmäktige Fadern väljer jungfru Maria, en vanlig kvinna av kött och blod, att bära Jesus Kristus, sann gud och sann människa, symboliserar detta på inget sätt förtryck för mig. Tvärtom! Gud har klart markerat kvinnans värde. Genom Marias jungfrudom, kan omgivningens tvivel aldrig få henne att tappa sin egen tro på miraklet. Hon vet! Ett heligt förbund av förtroende mellan Gud och Maria. Det är Maria som får bära Livet. Genom ödmjukhet och tro nådde hon allra högst. Kanske något att begrunda för en präst som blir "inspirerad att gå loss" på delar i trosbekännelsen, när stiftets motto är att vara "fri att förändra".

Men det finns en ljuspunkt i Lejdhamres annars dystra funderingar. Det är när hon resonerar kring uppfattningen att de hävdvunna formuleringarna anses fina att hålla fast vid av ekumeniska skäl. Av detta drar hon en logisk tankegång: "I så fall borde väl inte kvinnor prästvigas och homosexuella par borde inte få vigas i en kyrklig vigsel". Den insiktsfulla slutsatsen kan jag bara instämma i. Nej, just det!

Ann Lång, Kvinna och gudstjänstbesökare